

ρά κυλίωνται ἐντὸς τῆς χαράδρας τῆς σχηματιζομένης μεταξὺ τῆς Ὀθρυακῆς βουνοκορυφῆς καὶ τῆς ἀντικρου λοφώδους ἐπάρασης τῆς ὑστάτης ἐκ τῶν προμνημονευθεισῶν 7 - 8 τοιούτων, χύνονται δὲ ἐνούμενα κατὰ τὸν ροῦν καὶ μὲ νερὰ τριῶν ἄλλων μεσημβρινοτέρων χαράδρων εἰς τὸν ὄρμον περὶ οὗ ἐν ἀρχῇ ὁ λόγος Λάικα Ξενιά.

Ἐπὶ τῆς κλιτύος τῆς ὑστάτης τῶν 8 λοφωδῶν ἐπάρασεων ἐναντι τῆς κρήνης «Καλογήρου βρύσις» τῆς Ὀθρυακῆς βουνοσειρᾶς παρηροῦνται ἐρείπια τοίχων περιβαλλόμενα μὲ ἐλαιόδενδρα ἀπέχοντα τοῦ ὄρμου ὑπὲρ τὴν ὄραν μόλις, ἅτινα ἐρείπια ὀνομάζονται ὑπὸ τῶν περιόικων «Κουκλιὰ Ξενιάς» καθόσον ἐδῶ ἰδρῦετο Μονὴ ἐπιλεγομένη Ξενιά ἔπ' ὀνόματι τῆς Θεομήτορος Μαρίας, ἣς τινος ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν βωῶπις βρεφοκόμος προῆλθεν ἐκ τῆς ξένης, ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ ὄρμου «Λάικα Ξενιά» ὅπου ἐπίσης σώζονται ἐρείπια—καὶ ὀπόθεν ἀνῆλθεν εἰς «Κουκλιὰ», ὅπου οἱ Πατέρες ἴδρυσαν Μονὴν Ξενιὰν φεύγοντες καὶ ἐγκατάλειποντες τὴν παράκτιον ὡς ἐνοχλουμένην ὑπὸ πειρατῶν καὶ ὀχληρῶν ἐπισκεπτῶν κατὰ τὰ ἀδόμενα.

Κακοπιακῶς ποτε διαβάτης ὢν προσερχόμενος ἀπὸ τοῦ χωρίου Χαμάκου καὶ μεταβαίνων εἰς τὸ χωρίον ἅγιοι Θεόδωροι ἀπένησα τὸν κονιορτὸν καὶ τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου μου εἰς τὰ νάματα τῆς φιλοξένου κρήνης «Καλογήρου βρύσις» τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς ἀνήγειρε Μοναχός τις τῆς ἐδῶ Μονῆς Ξενιάς «Κουκλιὰ» πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαβατῶν καὶ τῶν προσερχομένων προσκυνητῶν τῆς Μονῆς.

Ἐπὶ τῆς μειώπης τῆς κρήνης ἐντετεύχεται πλὴξ ἐνεπίγραφος, τὴν ὁποίαν ἀτυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ ἀναγνώσω, διότι ἀμαθῆς τις χωρικὸς διέπραξε τὴν παιδιὰν νὰ λαξεύσῃ τὴν πλάκα καὶ δὴ τὴν ἐπιγραφὴν καταστίασαν δυσανάγνωστον, οὐδὲ εὐρηκά τινα Σελλὸν νὰ μοὶ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἐπιγραφὴν ἢ νὰ μοὶ ἐξηγήσῃ τὸν ψίθυρον τοῦ φυλλώματος τῶν φαιοχρόων ἐλαιόδένδρων, ἅτινα περιστοιχίζουσι τὸ πάλιν Μετόχιον Ξενιάς τῇ ὥρᾳ τῆς ἐντεῦθεν διελεύσεώς μου. Τὸ γὰρ νῦν ἔχον ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου Ξενιά μετὰ τὴν ἐρείπιωσιν τοῦ Μετοχίου Κουκλιὰ ὀφειλομένην εἰς ἐπιδρομὰς ἀτάκτων στοιχείων ἀπεδήμησε ἐπὶ ἄλλης Ὀθρυακῆς ἐπίσης Μονῆς τιμωμένης ἔκτοτε ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου «Κισσοτίσης» καὶ διὰ τὸ εἶναι Θαυματοργὸς ἐπεκράτησε τιλοφορήσασα καὶ ταύτην τὴν κυρίως Μονὴν Ξενιάν διαιωνιζομένην ἕως σήμερον καὶ περὶ ἧς ἄλλοτε ἀλλαχῶ. Συνοχὴ μεταξὺ τῆς δε τῆς Ξενιάς «Κουκλιὰ» καὶ τῆς ἐν λειτουργίᾳ Μονῆς Ξενιάς πρώην Κισσοτίσης ὑφίστατο μέχρι τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου 1833 μ. Χ. ὅτε ἡ μὲν Κουκλιὰ συμπεριελήφθη εἰς τὰ ὄρια τοῦ Ἑλ-

ΑΠΟ ΤΑΣ ὈΘΡΥΑΚΑΣ ΕΚΔΡΟΜΑΣ ΜΟΥ

ΚΟΥΚΛΙΑ ΞΕΝΙΑΣ

Ἀπὸ τοῦ μυθοῦ τοῦ πρώτου καὶ μεσημβρινοτέρου Ὀθρυακοῦ ὄρμου, τοῦ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου σχηματιζομένου καὶ καλουμένου Λάικα Ξενιά (περὶ τῆς Λάικας Ξενιάς ἀνάγνωθι τὸ τεῦχος Ἀχιλλήϊδος ἐκδόσεως Σεπτεμβρίου 1925) ἀρχονται αἰωρούμεναι περὶ τὰς 7 ἢ 8 λοφώδεις ἐπάρασεις καὶ εἶτα ὑψηλοτέρα τῶν ἐπάρασεων Ὀθρυακῆ βουνοκορυφὴ φέρει ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος κρήνην καλουμένην «τοῦ Καλογήρου βρύσις», τῆς ὁποίας τὰ νε-

ληνικοῦ Κράτους, ἡ δὲ ἐν λειτουργίᾳ Μονὴ Ξε-
νιά τέως Κισσότισα ἐγὼ ατελείφθη εἰς τὰ ὄρια
τῆς Τουρκικῆς Ἐπικρατείας, τεθέντων τῶν Κρα-
τικῶν ὄριων ἐπὶ τῶν ὑψηλοτάτων κορυφῶν τῆς
Ὀρθρουοῦ διχοτομηθείσης εἰς Ἑλληνικὴν καὶ
Τουρκικὴν μέχρι τοῦ 1881 ἔτους μ. Χ. ὅτε ἀπε-
δόθη καὶ ἡ ὑπόδουλος Ὀρθρουοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν βοῶπις β. εφοκόμος Θεοτό-
κος ἐστὶν ἐξωγραφισμένη ἐπὶ κηρομαστίχης καὶ
ὁμοιάζει μὲ τὴν τῆς Κύπρου καὶ τοῦ Μεγάλου
Σπηλαίου κατὰ τοὺς ἰδόντας ταύτας τε καὶ ταύ-
την. Μήπως ἡ Ξενιά ἐστὶν ἡ ἀπολωλυῖα μία τῶν
τριῶν ὑπὸ τοῦ Θεηγόρου Λουκᾶ ἱστορηθεισῶν
κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν; Τὸν λό-
γον ἔχει ὁ Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἀδελφὸς τῆς Μο-
νῆς Ξενιάς πολυμαθὴς κ. Γαβριὴλ Κοκοτσάκης.
Σημειωτέον ὅτι αἱ βουνοκυρφαὶ Κουκλιᾶς ἔχουν
καὶ τὴν σύγχρονον ἱστορίαν, διότι ἐπὶ τούτων
ἦτο ἐγκαθιδρυμένος ὁ ἀγωνιστὴς τῆς Ἑλληνι-
κῆς ἐλευθερίας Ἰωάννης Βελέτζας (Δούμας) ἐκ
τοῦ χωρίου Βρυνένης ὁμωνύμου Κοινότητος
Ἐπαρχίας Ἀλμυροῦ ὡς Συνταγματάρχης τῆς
Χωροφυλακῆς Ἑλλην ἄνταρτήσας μετέπειτα
κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὅπερ διὰ τὴν δα-
μίση τὸν ἀντάρτην ἐξέλεξεν Βουλευτὴν καὶ ἐκ-
κινήσαντα δι' Ἀθήνας συνέλαβεν εἰς Θήβας καὶ
ἐφυλάκισεν εἰς Μενδρεσέ, ὅστις μετὰ τριετίαν
ἐδραπέτευσε καὶ ἔκτετε μὲ ὄργανομένον ἀνταρ-
τικὸν σῶμα ἔδρα αὐτοτελῶς ἐπὶ τοῦ Ὀρθρουοῦ
τούτου τμήματος ὡς Ἡγεμονίσκος ἔχων τὰ ἀνά-
κτορα ἐπὶ τοῦ παραλιακοῦ ὄρου «Λάκω Ξενιά»
καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου πολλάκις ἀπεστάλησαν Κυ-
βερνητικαὶ δυνάμεις πρὸς ἐξόντωσιν ἀποτυχοῦ-
σαι, μία δὲ τούτων ὑπὸ τὸν Συνταγματάρχην
τῆς Χωροφυλακῆς Τσέλον ἠετήθη ἐπαισχύντως
ὑπὸ τοῦ ἀντάρτου διώξαντος τὸν Τσέλον μέχρι
Στυλίδος ἀπολέσαντος ξίφος καὶ φέσιον, διὸ ἐκ
τρωθείσης φιλοτιμίας ἀσθενήσαντα ἐν Στυλίδι
καὶ ἀποβιώσαντα αὐτόθι.

Τοῦ Ἀντάρτου τούτου ἀπηλλάγη ἡ Ἑλλη-
νικὴ Κυβέρνησις μηχανορραφήσασα ἀποστολὴν
Πρεσβείας ἐπιτυχούσης τὴν δηλητηρίασιν τοῦ
Ἀντάρτου ἐντὸς τοῦ ἰδίου κοιῶνος.